

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ὁλοκλήρως παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ὁμῶν ὑπηρεσίᾳ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀγώνισμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἀπορία δρ. 16.—	Ἐντορία δρ. 20.—
Ἐξέμνητος > 8,50	Ἐξέμνητος > 10,50
Τοίμνητος > 4,50	Τοίμνητος > 5,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰσόσεως μηνός.	

ΕΞΕΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τ.Ε. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΞΕΔΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΚΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45
Φέλλε προσηγορεύσαν ἑνὴν, ἐπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Περικλεῶτος δρ. 88, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Νοεμβρίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 49

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Εἶπαμε λοιπόν, πὼς τὸ ἐπαναστατημένο στράτευμα ἄρχισε τὸν Ἀλέκο στὴν πρόγνα.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ὁ μικρὸς Γεώργιος ἔτρεξε κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε :

— Βλέπεις τί ἔπαθες γιὰ νὰ μὴ μὲ συχωρέσης ;
Ἐγὼ εἶχα δίκιο!

Χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ καθόλου ὁ Ἀλέκος τῶβαλε στὰ πόδια. Κι' ἐπειδὴ ἔτρεχε περὶ σφόδρην ἀπὸ τοὺς ἄλλους, — φευγαλὰς πρώτης τάξεως, βλέπετε, κι' ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, — κατὰφερε νὰ τοὺς ἀρήσῃ ὅλους πίσω, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν πρόγνα τοὺς καὶ νὰ τρυπώσῃ στὸ σπίτι του.

— Τί χάγια εἶν' αὐτά ; φώναζε ἡ μητέρα του, ὅταν τὸν εἶδε μὲ πρη-

σμένο μάτι, μὲ γδαρμένη μύτη, μὲ ξεσχισμένα ροῦχα.

— Τίποτα, τῆς ἀποκρίθηκε. Ἐπαιζα μὲ τὰ παιδιὰ.

— Ὁραῖο παιχνίδι ἔκανες, μὰ τὴν ἀλήθεια !

— Ναί, δὲν μοῦ πέντυχε πολὺ, ὡμολόγησε μὲ συντριβὴ ὁ Ἀλέκος.

Καὶ κλείστηκε ἀμέσως στὴν ἀμκρά του, ὅπου ἄρχισε νὰ ἐπιδιορθώσῃ καὶ μοῦτρα καὶ ροῦχα.

(Συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

« Λογάριαζα πὼς θάχην πάρει τὴν ἀνατολικὴν ἐκείνην μεριά τοῦ δάσους, πού ἦταν λιγώτερο πυκνὴ . . . Ἀλλὰ τότε μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου εἶχα σταματήσει . . .

« Τὸ κακὸ ἦταν πού δὲν θ' ἄργοῦσε νὰ νυχτώσῃ. Τότε σκέφθηκα πὼς τὸ καλύτερο θάταν νὰ μείνω στὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ νὰ νάψω μιὰ φωτιά· πρῶτο γιατί ὁ κ. Οὐδλ-στον κι' ὁ Ἐρνέστος μποροῦσε νὰ τὴν ἐβλεπν, κι' ἔπειτα γιατί ἡ λάμψη τῆς θαυμάκουσε τὰ θηρία, πού τὰ οὐρλιάσματά τους ἀντηχοῦσαν στὴν περιοχὴ . . .

« Προτύτερα ὅμως, γυρίζοντας πρὸς ὅλες τίς διευθύνσεις, ἐφώναζα πολλὰς φορές . . .

« Καρμιά ἀπάντησῃ.

« Δὲν μοῦ ἔμενε παρὰ νὰ ρίξω μερικὰ τουφεκίς, καὶ τὸ ἔκανα.

« Καρμιά τουφεκιά δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε.

« Ὅπως δὴ ποτε, μοῦ φάνηκε πὼς ἀκούσα, δεξιὰ, σὰν ἓνα σύριγμα, μέσα στοὺς θάμνους . . .

« Ἀκούσθηκα κι' ἤμουν ἑτοιμὸς νὰ φωνάξω . . . Σκέφθηκα ὅμως ἀμέσως πὼς οὔτε ὁ κ. Οὐδλστον οὔτε ὁ ἀδελφός μου μποροῦσε νὰ ἐρχόνταν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος . . . Θὰ μοῦ φώναζαν καὶ θάμαστε κηλόα ἀρκαλιχισμένοι . . .

« Ὡστε θὰ ἦταν ὅποια ζῶα πού ἐπλησίαζαν ἀπὸ καὶ, κανένα σαρκόφθορο, ὥστε κανένα φίδι . . .

« Δὲν ἐπρόσθια νὰ παρῶ θέση ἀμυντικὴ . . . Τέσσερα πελώρια σῶματα ἐπρόσθιαν στὴ σκοτεινιά, τέσσεροι ἀνθρώποι, κι' ὅχι πύθητοι ὅπως ἐνόμισα στὴν ἀρχή. Ὁρμησαν ἀπάνω μου, φωνάζοντας σὲ μιὰ γλώσσα πού δὲν τὴν καταλάβαινα, καὶ τότε βεβαιώθηκα πὼς εἶχα νὰ κάνω μὲ ἀγρίους.

« Ἀγριοὶ στὸ νησί μας !

« Στὴ στιγμὴ ἀναποδογυρίσθηκα κι' αἰσθάνθηκα δύο γόνατά στὸ στήθος μου . . . Κατόπι μοῦ ἔδεσαν τὰ χέρια, μὲ σήκω-

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΨΗΦΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΙΝΑΙ ή Κυριακή των Έκλογων αυτή που σ'αφ γράφω. Σ'όλη την Ελλάδα, από την πρωτεύουσα ως εκεί κάτω, στα μέτωπα, οι πολίτες εξασκούν το «ιερώτερό τους δικαίωμα». Κάθε εργασία έχει σταματήσει, κάθε άλλη φροντίδα έχει αναβληθεί, κάθε άλλη σκέψη έχει παραμεριστεί. Σήμερα δεν κάνουν τίποτ' άλλο: ψηφίζουν. Ούτε μιλούν γι' άλλο ούτε σκέπτονται. Αδύνατο να ποφύγην κανείς την επίδραση του «περιβάλλοντος»! Κι' εγώ, μέσα στο ίδιο «περιβάλλον», δεν μπορώ παρά να υποστώ την ίδια επίδραση. Άλλο θέμα δεν βρίσκω σήμερα, σ'α να μην υπήρχαν στον κόσμο παρά κάλπες, σφαιρίδια, υποψήφιοι και εκλογείς. Και γι' αυτό άλλο δεν θα μπορούσα να μιλήσω, παρά γι' αυτό το «ιερόν δικαίωμα του πολίτου».

Πόσοι αιώνες, αλήθεια, έπρεπε να περάσουν για να το αποκτήση! Και πόσες επαναστάσεις να γίνουν, πόσο αίμα να χυθώ στον κόσμο, ως να καθιερωθώ ή μεγάλη αυτή λαϊκή ελευθερία! Έννοω αφού καταλύθηκαν οι αρχαίες δημοκρατίες, όπου πάλι έψήφισαν όλοι οι πολίτες, κι' αφού έγεινε κοσμοκρατεία ή απολυταρχία της Ρώμης, κι' αφού άρχισε ή μαύρη εκείνη σλαβία του φεουδαρχικού Μεσαίωνα. Ναι, αιώνες ολόκληροι. Έψήφισαν βέβαια και τότε, αλλά όχι όλοι: μόνο λίγοι προνομιούχοι. Σιγά-σιγά όμως, με τους αιώνες, με το αίμα των μαρτύρων της ελευθερίας, οι προνομιούχοι αυτοί γινόνταν ολοένα περισσότεροι. Πρώτα ήταν οι άρχοντες, οι μεγιστάνες, οι ευγενείς, οι κληρικοί. Έπειτα προστέθηκαν 'ς αυτούς κι' οι άστοί, οι πλούσιοι, οι τραπεζίτες π.χ. κι' οι έμποροι, όσοι είχαν μια ώρισιμένη περιουσία. Έπειτα κι' οι γραμματισμένοι, οι δασκάλοι, οι επιστήμονες. Έπειτα οι καλλιτέχνες, οι αρχιτεχνίτες και καθεξής. Σιγά-σιγά το δικαίωμα της ψήφου απλωνόταν στη λαϊκή μάζα, γινόταν γενικώτερο. Και τέλος ή ψηφοφορία έγεινε καθολική.

Σήμερα, στα ελεύθερα Κράτη, κάθε πολίτης, κι' ο πιο φτωχός, κι' ο πιο αγράμματος, έχει το δικαίωμα να ψηφίση. Μόνο σε κάποιες περιστάσεις το χάνει: όταν π.χ. έχει καταδικασθί για έγκλημα. Άλλοιώτινα μπορεί να ψηφίση, όπως κι' οι ένοχοι, ό,τι κι' αν είναι: μά καλός, μά κακός, άδιάφορο! Θα πάρη το σφαιρίδιό

του και θα το ρίξη όπου θέλη, σ'αν τον καλύτερο. Γιατί ένα σφαιρίδιο θα πάρη κι' αυτός. Άλλοτε, οι καλύτεροι να πούμε, είχαν το δικαίωμα να ρίχνουν δυο, τρία, πέντε, δέκα σφαιρίδια, ανάλογως της αξίας που αναγνώριζε σε κάθε εκλογέα το Κράτος. Σήμερα πάσι κι' αυτό το προνόμιο: «πρό της κάλπης όλοι ίσοι», όπως και πρό του νόμου. Τώρα τελευταία μάλιστα, σε μερικά Κράτη, πήραν το δικαίωμα της ψήφου κι' οι γυναίκες. Σε λίγο θα το έχουν παντού. Και στην Ελλάδα επίσης...

Αυτό είναι που λένε ή μεγάλη «λαϊκή κυριαρχία». Ο λαός κυβερνά, ο λαός κρίνει κι' αποφασίζει, ο λαός κάνει ό,τι θέλει. Εκλέγει πρώτα το πολίτευμα που του άρέσει, κι' έπειτα εκείνους που θέλει να το εφαρμόζουν. Θα πητε: ο λαός δεν εκλέγει ούτε Πρωθυπουργούς, ούτε Υπουργούς, ούτε Νομάρχες, ούτε Στρατάρχες. Ναι, μά εκλέγει αντιπροσώπους, βουλευτές. Κι' αυτοί πάλι, εν μέρους του λαού, εκλέγουν τους Πρωθυπουργούς και τους Υπουργούς, που θα διορίσουν τους Νομάρχες και τους Στρατάρχες. Έτσι είναι ο μηχανισμός στα συνταγματικά και τα δημοκρατικά πολιτεύματα. Ο καθαυτός άρχοντας είναι ο λαός. Με την ψήφο του διεθνύνει τα πάντα.

Πολλοί τώρα, σε πολλές περιστάσεις, έβαλαν κάτω αυτό το ζήτημα. Τόσο μεγάλη ελευθερία είναι καλή; Όταν ή πλειονοψηφία του λαού αποτελείται από αγράμματους, από άμωμους, από ανίδεους, συμφέρει να κυβερνά ο λαός; Δεν γελιέται εύκολα; Δεν κάνει λάθη; Δεν παρασύρεται από δημαγωγούς; Δεν πιστεύει σ' επιτήδειους συκοφάντες; Κι' έπομένως δεν θάταν προτιμώτερο να έχουν ψήφο μόνο όσοι έχουν και κάποια προσόντα; — Ναι, βέβαια, ή καθολική ψηφοφορία προϋποθέτει ένα λαό πολύ μαρτυμένο, πολύ ανεδασμένο, ένα λαό τέλειο, ιδανικό, σ'αν εκείνους των αρχαίων δημοκρατιών, όπου κι' ο τελευταίος πολίτης ήταν άνθρωπος, ικανός να σκεφθί και να κρίνη. Όμως πολλοί κοινωνιολόγοι υποστηρίζουν, πως ο λαός έχει το ένστικτο που τον οδηγεί. ή πως όλα μαζί, τα άτομα μιας φυλής αποτελούν έναν άνθρωπο τέλειο. Έπειτα, ο λαός παντού, ολοένα φωτίζεται κι' ολοένα ανεβαίνει. Αδύνατο πια να του πάρη κανείς πίσω την ελευθερία, που του δόθηκε μια φορά. Άπεναντίας, ο λαός θα παίρνη ολοένα περισσότερες ελευθερίες. Αυτό είναι το πνεύμα που άρχισε να επικρατεί στον κόσμο κυρίως μετά τη Γαλλική Επανάσταση.

Άλλά μου φαίνεται ότι μπορώ να σταθώ εδώ. Έπειδή σήμερα είναι ήμέρα εκλογών και δεν θα μπορούσα να γράψω τίποτ' άλλο, δεν σημαίνει πως πρέπει να σ'α κάμω και... πολιτειολόγους! Όταν πολύ επικίνδυνο, γιατί στην Ελλάδα εύκολα γίνονται πολιτειολόγοι. Και μά την

αλήθεια έχουμε τόσους πολλούς, ώστε θα σ'α συμβούλευα, να φάσετε την πολιτεία στα χέρια τους! και σ'α να διαλέξετε άλλο στάδιο και να τραπήτε 'ς άλλες μελέτες. Μην πητε πως έχετε κλίση, γιατί θα βγίητε γελασμένοι. Στην Ελλάδα, κάθε παιδί, άμα φθάση στα δώδεκα χρόνια, αίσθάνεται μια «άκατανίκητη» κλίση προς τα πολιτικά. Άλλά δεν είναι παρά ή επίδραση του περιβάλλοντος που λέγαμε στην άρχή. Κι' όσο νωρίτερα τη νικαί κανείς, τόσο καλύτερα.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕCΤΟR ΜΑΛΟΤ
[Βραβευμένο από την Γαλλ. Ακαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ' (Συνέχεια).

Μ' αυτή τη σκέψη, κλονίστηκε κι' εγώ τόσο πολύ, ώστε πιάστηκ' από ένα κλαδί του φράχτη, για να μ'ην πέσω.

Άλλά δεν ήταν στιγμή για να λιποψύχσω.

— Πού είναι ή κυρία Μίλλιγκαν; ρώτησα. Πού είναι ο Άρθουρος;

Η Λίζα κίνησε τα χείλη για να μ' απαντήση. Άλλ' από το στόμα της δεν βγήκαν παρά ήχοι σχεδόν αναρβροί. Στενοχωρήθηκε τότε κι' άρχισε πάλι να μου κάνει νεύματα, για να μου δώση να καταλάβω γρηγορώτερα εκείνο που ήθελε να πη, γιατί ή γλώσσα της και το μυαλό της δεν ήταν ακόμα συνηθισμένα να μεταχειρίζονται το λόγο.

Καθώς παρακολουθούσα με τα μάτια τη μιμηκή της, που ο Μαντίας δεν την καταλάβαινε καθόλου, είδα μακριά στο περιβόλι, στη στροφή μιας δειροστοιχίας, ένα μακρουλό άμαξάκι, που το έσπρωχνε ένας υπηρέτης. Στο άμαξάκι αυτό ήταν ξαπλωμένος ο Άρθουρος κι' από πίσω έρχόταν ή μητέρα του. Έσκυφα μπροστά για να ιδω καλύτερα... και τότε είδα και τον κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν!

Άμέσως έσκυφα, κρύφθηκα πίσω από το φράχτη κι' είπα βιαστικά του Μαντία γά κάμη κι' αυτός το ίδιο, χωρίς να συλλογισθώ πως ο κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν δεν έγνώριζε το σύντροφό μου.

Άμα πέρασε το πρώτο κίνημα του φόβου, σκέφθηκα πως ή Λίζα θάπόρνε πολύ για την ξαφνική μας εξαφάνιση. Σηκώθηκα λοιπόν λιγάκι και της είπα σιγά:

— Ο κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν δεν κάνει να μ'ε ιδώ... θα μ'ε ανάγκαζε να γυρίσω στην Άγγλία!...

Σήκωσε τα δυο της χέρια τρομαγμένη.

— Μην κουνήθης, έξακολούθησα, μην π'ης τίποτα για μάς. Άυριο το πρωί σ'α ένωιά θα ξανάλθουμε... Θα μ'ε βρ'ες εδώ... Προσπάθησε να είσαι μόνη... Πήγαινε τώρα. Εκείνη έδίσταξε.

— Σε παρακαλώ, φύγε!.. Άλλοιώτινα με καταστρέφεις!

Λέγοντας αυτά, απομακρύνθηκα με το Μαντία προς τον τοίχο, που μ'ε έκρυβε έλαιοδίολου. Άπό κεϊ, τρέχοντας, χωθήκαμε στάρπηλι. Κι' αφού εξασφαλισθήκαμε έτσι, μπορέσαμε να σταθούμε λίγο και να μιλήσουμε.

Τα πρώτα μας λόγια ήταν για τη χαρά μας, για τη μεγάλη μας χαρά. Έπειτα όμως ο Μαντίας μου είπε:

— Εξέρεις, δεν έχω σκοπό να περιμένω ως αύριο, για να ιδώ την κυρία Μίλλιγκαν... Σ' αυτό το διάστημα ο κ. Τζέιμς Μίλλιγκαν θα μπορούσε να ξεκάνη τον Άρθουρο... Τώρα άμέσως θα πάω να βρω την κυρία Μίλλιγκαν και να της πω όσα ξέρουμε... Κι' έπειδή ο κ. Μίλλιγκαν δεν μ'ε είδε ποτέ του, ο νους του δεν θα πάη βέβαια σε όένα και στην οικογένεια Δρίσκολλ. Έτσι ή κυρία Μίλλιγκαν θα μ'ορέση να σκεφθί και να μ'α πη τι πρέπει να κάμουμε ύστερα.

Το σχέδιο του Μαντία δεν ήταν καθόλου άσχημο. Του είπα λοιπόν να πάη και να γυρίση να μ'ε βρ'η. Θα τον περίμενα στις καστάνιες που ήταν εκεί κοντά. Κι' αν τυχόν παρουσιάζόταν ο κ. Μίλλιγκαν, εύκολα θα μπορούσα να κρυφθώ στο δασάκι εκείνο.

Πολλήν ώρα περίμενα, ξαπλωμένος στα βρύα, το γυρισμό του Μαντία. Και πίο πολύ από δέκα φορές συλλογίσθηκα μήπως δεν συνεννοηθήκαμε καλά, όταν τέλος τον είδα να έρχεται μαζί με την κυρία Μίλλιγκαν.

Έτρεξα να την προαπαντήσω και, αρπάζοντας το χέρι που μου έτεινε, της το φίλησα. Εκείνη όμως έσκυψε, μάγκάλιασε και με φίλησε στο μέτωπο τρυφερά.

Ήταν ή δεύτερη φορά που με φιλούσε. Μου φάνηκε όμως πως την πρώτη, δεν μ'ε σφίξει τόσο δυνατά στην αγκαλιά της...

— Άγαπημένο μου παιδί!... έπε. Και με τ'άσπρα της άβρα δάκτυλα παραμέρισε τα μαλλιά μου και με κοίταξε καλά, καλά...

— Ναι... ναι... φιθύρισε.

Τα λόγια αυτά αποκρινόνταν βέβαια σε κάποια της σκέψη. Άλλ' από τη συγκίνησή μου, ήμουν άνικανος να μαντεύσω τη σκέψη αυτή. Αίσθανόμουν την άγάπη, την τρυφερότητα της κυρίας Μίλλιγκαν κι' αυτό, για την ώρα, μου έφθανε. Δεν ζητούσα τίποτα περισσότερο.

— Παιδί μου, μου είπε χωρίς να πάψη να με κοιτάξη ο σύντροφός σου μου άνεκοίνωσε πολύ σοβαρά πράγματα. Μου κάλει τη χάρη να μου π'ης και σ'α όσα ξέρεις για την οικογένεια Δρίσκολλ και την έπισκεψη του κυρίου Τζέιμς Μίλλιγκαν; Της έκαμα τη διήγηση που μου ζήτη-

σε και δεν μ'ε διέκοψε, παρά για να μ'ε ρωτήση μερικές λεπτομέρειες, που πρέπει να ήταν σπουδαίες. Ποτέ δεν μ'ακούσε άνθρωπος με μεγαλύτερη προσοχή. Τα μάτια της δεν άφιναν στιγμή τα δικά μου.

Άμα τελείωσα, ή κ. Μίλλιγκαν έμεινε σιωπηλή, κοιτάζοντας με ολοένα, κάμποση ώρα. Έπειτα μου είπε:

— Όλα αυτά είναι πολύ σοβαρά για όένα και για μ'α όλους. Πρέπει λοιπόν να ενεργήσουμε με μεγάλη φρόνηση και αφού συμβουλευθώμε ανθρώπους ικανούς να μ'α οδηγήσουν. Ός τότε όμως πρέπει να θεωρησάι σ'α σύντροφος, σ'α φίλος—(εδώ έδίστασε λίγο)—σ'αν αδελφός του Άρθουρου, κι' από σήμερα, εσύ κι' ο μικρός σου σύν-

Άγαπημένο μου παιδί... έπε (Σελ. 389, στ. α')

τροφος, να φάσετε την αθλία αυτή ζωή. Σε δυο ώρες πρέπει να είσθε στο Τερριτέ, στο Ξενοδοχείο των Άλπεων. Εκεί θα στείλω ένα πρόσωπο της έπιστοσύνης μου, να φροντίση για την έγκατάστασή σας. Κι' εκεί θα ξαναϊδωθώμε, γιατί τώρα είμαι υποχρεωμένη να σ'α άφήσω.

Με φίλησε πάλι και, αφού έδωσε το χέρι στο Μαντί, έφυγε γρήγορα.

— Τι είπες λοιπόν στην κυρία Μίλλιγκαν; ρώτησα το σύντροφό μου.

— Αυτά που της είπες και σ'α πολύ καλά άλλα άκόμα. Ά, τί καλή κυρία!

— Τον Άρθουρο... τον είδες;

— Άπό μακριά μόνο... Μου φάνηκε όμως πολύ καλό παιδί.

Έξακολούθησα να ρωτώ το Μαντία: άλλ' άπέφυγε να μ'α απαντή ή τα μασούσα. Τότε μιλήσαμε για πράγματα άδιάφορα ως τη στιγμή που, κατά την όδηγία της κυρίας Μίλλιγκαν, παρουσιάσθηκα στο Ξενοδοχείο των Άλπεων.

Άν και φορούσαμε ακόμα τα φτωχικά μας ρούχα, μ'α υποδέχτηκε ένας υπηρέτης με μαύρο φράκο κι' άσπρο λαιμοδέτη και μ'α όδηγησε στο άπαρτάμεντό μας. Τι όμορφο που μ'α φάνηκε το δωμάτιό μας! Είχε δυο κάτασπρα κρεβάτια: τα παράθυρα έβλεπαν σε μια βεράντα, κρεμαστή άπάνω από τη λίμνη, κι' ή θέα από κεϊ ήταν κάτι θαυμάσιο. Όταν αποφασίσαμε να γυρίσουμε στο δωμάτιό μας, βρήκαμε πάλι τον υπηρέτη που στεκόταν άκίνητος, περιμένοντας τις διαταγές μας. Μ'α ρώτησε τί θέλαμε να γευματίσουμε, για να μ'α το φέρη στη βεράντα μας.

— Έχετε τσιγάρες; ρώτησε ο Μαντίας.

— Τσιγάρες με φράουλα, τσιγάρες με φραγκοστάφυλο και τσιγάρες με βερύκοκο.

— Καλά, φέρε μας!

— Κι' από τίς τρείς;

— Μάλιστα.

— Και τί έντραδα θέλετε: τί ψητό; τί χόρτο;

Σε κάθε πρόταση, ο Μαντίας γαύλωνε τα μάτια, μά δεν τα έχανε καθόλου.

— Ό,τι θέλετε, είπε.

Ο υπηρέτης βγήκε με σοβαρότητα.

— Μου φαίνεται πως εδώ θα τρώμε καλύτερα παρά στο Δρίσκολλ, είπε ο Μαντίας.

Την άλλη μέρα, ή κυρία Μίλλιγκαν ήλθε να μ'α ιδώ. Τη συνοδεύαν ένας ράφτης και μια ράφτρα, που μ'α πήραν μέτρα για φορέματα και για άστρόβρους.

Μ'α είπε πως ή Λίζα έξακολούθησε να μιλά και πως ο γίαιτρός έβεβαίωσε ότι γιάτρευτηκε. Κι' αφού κάθισε μια ώρα μαζί μας,

με φίλησε τρυφερά, έσφιξε το χέρι του Μαντία κι' έφυγε.

Έτσι έρχόταν τέσσερες ήμέρες και κάθε φορά δειχνόταν σε μένα πίο τρυφερό, αλλά και με κάποια συγκράτηση, σ'α να μ'ην ήθελε να φάνηκε σ'αυτή την τρυφερότητα ή την άφίνη να παραφάνηται.

Την πέμπτη μέρα, άντί της κυρίας Μίλλιγκαν, ήλθε εκείνη ή καμαριέρα, που την είχα ιδώ άλλοτε στον Κόκκο. Μ'α είπε πως ή κυρία Μίλλιγκαν μ'α περίμενε στο σπίτι της και πως έ'ν άμ'αξί ήταν στην πόρτα του Ξενοδοχείου, για να μ'α π'η έκει.

(Έκτεται συνέχεια)

Ἀπὸ τὸ Σάββατον, 5 Δεκεμβρίου

ἦτοι ἀπὸ τὸ 1ον φύλλον τοῦ 43ου ἔτους

ΑΡΧΙΖΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ."

Τὸ νέον μυθιστόρημα:

"Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ,"

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

Ἔργον τοῦ Λοχαγοῦ Danrit. — Μετάφρασις ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ θαυμάσιον καὶ θαυμασίως εἰκονογραφημένον αὐτὸ μυθιστόρημα, τῶν χρόνων τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, περιπετειῶδες, τερπνὸν καὶ διδακτικόν, θάναγνωσθῇ ἐπλήρως καὶ ἀπὸ μικροῦς καὶ ἀπὸ μεγάλους.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 191ου Διαγωνισμοῦ λύσεων Σεπταμβρίου — Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7ης Ἰανουαρίου ἀλλὰ καὶ πρὶν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν ᾖ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ ὁσὸς καὶ τῶν προηγουμένων φύλλων].

682. Δεξιόγραφος

"Ἐνα σύμφωνον ἀπικνεῖται
Μὲ στενὴν μὰς συγγενῇ
Καὶ τῆς λέξι: "Ἐλα τώρα
Νὰ καθήσῃ σὸ σκαμνί,
— Δίπλα κάθουμι κι' ἐγώ, —
Καὶ νὰ ποῦμε ἕνα χορμὸ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δασκ. δασ. τι. Μουσικῆς
683. Στοιχειογραφία
Τοῦ Αἰγαίου τὰ κύματα
Γύρωθεν μὲ δρέχουν.
Κόψε τὴ κεφαλὴ μου...
Στὸ τραπέζι μ' ἔχουν
Καὶ τραποῦν τὰ κάλλη μου...
Ψητά.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συναρμολογικοῦ Ἀστέρος
684. Μεταγραμμτισμός:
Στὸ σχολιὸν πάει μὲ θῆ.
Καὶ στὴ μάχη πάει μὲ γῆ.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ὑπερῆφ. Εὐδαιμόνιουλο
685. Γωνία
+ **** = Δίμνη τ. Ἐλλ.
+ **** = Ἀργυραύτης.
+ **** = Ἰχθυς.
+ **** = Ἐντομὸν
+ **** = Νῆσος τ. Αἰγ.
Οἱ σταυροὶ πηγνὸν ὠδικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φανῆς τ. Ἡπειρου
686. Τρίγωνον
**** = Ἀρχαία θεά.
**** = Νῆσος.
*** = Ἀρχαία θεά.
** = Ἐπίρρημα
* = Φωνήεν.
Καὶ καθεὺς τὰ ἴδια.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κορυφατοπούλας
687. Αἵνιγμα
"Ἀν καὶ λέξις εἶται μία,
Δύο πράγματα δηλοῖ:

Ποταμὸς μεγάλος τῶνα,

Τάλλο φοδερὸ θερμό.

Ἐστάλη ὑπὸ Κόδρου τοῦ Β'.
688—692. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ α' τοῦ γὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τὸς ἰ λέξεις:
Π ὁ θ ὁ ς, εἰ π ὡ γ, ὁ δ ὁ ς, ο ἰ κ ο ς,
λ ἄ θ ο ς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Χαραυγῆς.

693. Διπλὴ Ἀκροστοιχίς μετὰ φωνηεντολισμοῦ καὶ ἐλλιποσυμφώνου.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντολισμὸν τοῦ τύπου.

*** — **

τὰ δευτέρω γράμματα ἐλλιποσυμφώνων τοῦ τύπου:

** — ***

τῶν ὑποῶν ζητεῖται ἡ λύσις.

1. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 2. Νύμφη. 3. Νῆσοι τῆς Ἰταλίας. 4. Εἶδος μύρμικος. 5. Βασίλειος τῆς Φρυγίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σανθοῦ Ἰππότου.

694. Φωνηεντολισμὸν

χρ-δκς-κ-νκς-θς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πάτερ Ἡσυχίου

695. Γρίφος

Κόλλα Ζ. ἢ Θ γέλως ἀπὸ κομμοῦ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σβεντίζου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 35

502. Θεσσαλὸς (θῆς, σάλο:)—503. Φῶς (φῶ, σὺς,)—504. Πράσο-ράσο.—505. Ζακυνθὸς-Κυδνός.—506. Λευί.

507. Μ Π Σ 508. Ἐνδύο—

Ο Β Η Εν-δύο-φ-(Νι-κατα-Κατα)-νι

Υ Ρ Τ κατὰ-Κατα-νι

Ν Α Υ Σ Ι Κ Α + (Σιδυ-δν-)

Ε Ε Ι σι + Ὀσίου-

Ρ Υ Κ Ισι- (ΔΙΟΝΥ-

Ο Σ Η ΣΙΟΣ.—509—

—511. 3. Γρηγόριος ἀπὸ διδασκόμενος. 2. Γυναιξί κόσμον ἢ σιγὴ φέρει. 3. Μηδὲνα τοῦ τοῦ τέλους μακάριος.—512. Η ΣΙΟ-

ΔΟΣ (Ἡμέρα, Ἀστὴρ, Νεῖλος, Αὐγούστου,

Φιλαδέλφεια, Ἀλφειὸς, Βρενθῆσιον.)
—513. Ὁ ἔχων ὅσα ἀκούειν ἀκούτω.—
—514. Τὸ δι' ὅτι ἐπεται τοῦ δι-
ατῆ. (τὸ δι' ο-τι ἐπ-ε-ται-τὸ διὰ τί)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλῆ στοιχεῖα δρ.2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ.30 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ.40.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

(Κ'—372)

"ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ψευδωνυμοῦχοι! θέλατε ὑποστή-
ρξει σὸν Δημοψήφισμα; Ἐγγρα-
φήτε μέλη στὸν Πανίσχυρο σύλλογόν
μας. Ἀπευθυνθῆτε: Κωνστ. Λευκαδί-
την, Σμολένσκη 26, Ἀθήναι.

Βασιλεὺς τοῦ Γέλωτος

[Κ'—373]

Υποψήφιοι "ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,"

ΕΝΔΟΣΟΣ ΕΛΛΑΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΠΙΣΤΙΣ ΠΑΤΡΙΣ

[Κ'—374]

ΠΙΣΤΙΣ ΠΑΤΡΙΣ

ΠΙΣΤΙΣ ΠΑΤΡΙΣ

[Κ'—375]

Φίλος Ροδόνη γλῆς: ευχέ. Γράψε

Τιμημένο Τονόβι, Ἡρώς τοῦ 21.

[Κ'—376]

ΑΠΟΤΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΑΡΑΕΚΙΝΟΥ

Βραβεῖον: Γαλάξιος Οὐρανός.

Ἰσότητος: Σπεσιμένος Λόρ-
δος. Ἐπαινος: Ἀρξ.

Δεσποινίς Ἀρλεκίνου

Γ. Ρ.—Δὲ βάλας κριτικὴν γιὰ διαφο-

ρους λόγους. Παρακαλῶ νὰ μοῦ συγ-
γείσῃς αὐτὴν τὴν ἑλληνικὴν. Περιμένω

διευθύνσιν τοῦ Γ. Ο.

[Κ'—377]

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

"ΑΝΘΩΝΑΣ,"

Μερικοὶ νέοι πού θερμὸς ἀναδραστή-
τους σπρώχνει ἀνέντροπὸν μονο-

πάτι τῆς τέχνης, ἐνέσθησαν σὲ συντρο-
φίαν. Τὰ ἰδανικά τους πολλὰ. Κυριώ-
τατο: Φιλολογικὴ ἀσχολία. Μέχρι
τώρα γίνηκαν αἱ διαλέξεις: Ἀλέκου
Χλωμοῦ: "Ὁ Ἐρωτικόκριτος κι' ὁ
ποιητὴς του", Ἀριελ: "Chateau-
briand" (βίος καὶ ἔργο). Θὰ διαβ-
στούν: Γιάννη Ἀηδόνη: "ὁ Μα-
βίλης", Ρεζεντιάς: "Γεωργία Σάνδη",
Γιαπωνέζου "ὁ Παλαμᾶς". Χτ.
"Τολστόης". Καλόδεχτοι δὲ νῆσι στὴ
συντροφίαν: μὰς ὅσοι γράφουν (νέοι καὶ
νέες) στὴ "Σ. Σ. Σ."

Ἀλέκος Χλωμός, Ἀριελ, Χτ,
Γιαπωνέζου, Ρέννη, Ἀηδόνης

[Κ'—378]

"ΑΝΘΩΝΑΣ,"

Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ, Γελοιογράφος, Κυ-
θέρεια, Ἀλχη, Μίχη Ζέζα, Θυλασ-
σία Νύμφη, Δνίς Ἀρλεκίνου. Νύση
Ἀνι, Ἀντιλοφόρητη, Σαλαμπό, Ἀρ-
Ἀνιόρ, Φῶτος Ἀστέρης, Ἐπιτοφόρος,
Ἀνδρῶπις. Ζητοῦμε τὴν διευθύνσιν σὰν
Γράφει: Δ. Χ. Α. Φυλῆς 32, Ἀθήνα.

(Κ'—379)

Ἀνδριανὸν Ναντόπουλο, Πο-
νεμένη Καρδιά, πολυτίμες ἦναι
γιὰ μένα αἱ ευχολοί: σας στὴ γιορτὴ
μου. Ευχαριστῶ. Νικολάκη

[Κ'—380]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ. ἀπὸ! Ποιὸς ὁ
ἀρνήτης τὴν ψῆφον τοῦ γιὰ τὸ ὠραῖόν
τατο καὶ πατριωτικώτατο ψευδώνυμο:
Γαλαρλευκὴ Σημια

(Κ'—381)

Διαπλαστικάδες! Ἀπαθείατος τὸν πα-
τριωτισμὸν σας ψηφίζοντας τὸ ψευ-
δώνυμον: Νικητήριον Ἰσμα

[Κ'—382]

Γιούνη, δαχτύλις τὰ θεομά μου ευ-
χαριστήρια διὰ τὰ ὠραία σας Μ.
Μ. Ἀλληλογραφούμεν.

Ἰάκωβος ντὲ Τρεμᾶς

[Κ'—383]

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

"Ολοι ἀσπρονόσοι!"